

5. S. e. Trinitatis i Drejø kirke

2. tekstr. Matth. 16,13-26

Af Hanne Thordsen

Salmer: 752, 265, 318/ 323, 396

Der bliver snakket en del om en sten i teksterne til dagen. Peter især i sit brev: "Kom til ham den levende sten", skriver Peter i sit brev til os ..."og lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus!"

Det er da noget underligt noget at skrive. At vi skal være levende sten???

Vi plejer ikke at bruge ordet sten i forbindelse med noget med liv. Tværtimod – stendød, siger vi om en kat eller en fugl der ligger fuldkommen stivnet og indtørret i vejsiden.

Eller en stenørken – kalder man både den virkelige ørken af sten, men også stenbroen, hvor livet er råt og barskt. Det er ikke frodighed og grønt for øjet der falder én ind, når man hører det ord - stenørken.

Eller hvis vi siger om én, at hun eller han har et hjerte af sten, så er det ikke just evnen til at blive bevæget eller have medfølelse, der plager det menneske. Så hvordan kan Peter finde på at kalde Jesus noget så modsætningsfyldt som en levende sten – og vi andre også levende sten???

Er det måske, fordi han selv dengang fik navnet "klippe" af Jesus, at han har tænkt så meget over det der med sten – Petrus betyder klippe og Jesus sagde, at han skulle være den klippe, som Jesus ville bygge sin kirke på.

Det kunne man jo godt forestille sig. For hvordan kunne Jesus dog finde på, at kalde ham, Peter, for en klippe? Ham som havde råbt højt og dummet sig så mange gange og svigtet og været en idiot og oven i købet blevet kaldt Satan af Jesus selv, dengang de gik ned fra bjerget. Hvordan kunne Jesus kalde ham Peter for en klippe og oven i købet den klippe, som han ville bygge sin kirke på?

Hvordan i al verden kunne det hænge sammen?

Jo han har grublet og grublet over det med klipper og sten og fald og svigt og tænkt at Jesus selv var den stærkeste klippe af alt - Ja et grundfjeld bestående af noget så bevægeligt som kærlighed.

Og som uanfægtet af alle svigt stod fast med sin kærlighed og tilgivelse i evighed, så fast, netop som et grundfjeld.

Og så kan det være, at han har vandret rundt dernede i Judæas sten- og saltørken og kigget på klippeformationer eller saltstøtter og måske har han fundet en ørkenrose – denne underlige sten af salt og gips og krystaller formet som smukke sandfarvede roser og så er han kommet på det: "En levende sten."

For sten er bestandige, så gamle som universet selv – næsten da og så forandrer de sig, klemmes sammen under vulkanudbrud og ismasser, størkner og opløses igen og i nogle af dem kan man finde tegn på liv – Som vi kan finde dem på stranden ved Drejø – søpindsvin, vættelys eller som de fossiler, man har fundet i Afrika - En sensation som lige skubber livets udviklingshistorie

halvanden milliard år længere tilbage. Hidtil har man antaget, at de første spæde tegn på flercellet liv først opstod for en halv milliard år siden.

Men nu har man fundet 2,1 milliarder år gamle fossiler i Gabon i Vestafrika, der ser ud til at stamme fra en avanceret form for liv.

Fossilerne er op mod ti centimeter lange og er den tidligste større form for liv på Jorden, man kender.

Forskere mener, at fossilerne var klumper af blævret væv, der i sin tid holdt til på havbunden. Klumperne var hele kolonier af levende celler. Og som en dansk forsker der er med i teamet siger:

" Vi kan konstatere, at kolonien af celler bestod af individer, der har samarbejdet lystigt med hinanden."

Koloniens medlemmer har tilsyneladende haft en form for indbyrdes arbejdsdeling, hvor cellerne inde i midten har haft én funktion, mens dem langs kanten har haft en anden.

Tænk – en levende sten med budskab til os fra 2 en halv milliard år siden – fantastisk!

Jo! Der fortælles historie i sten. Livets opståen og udvikling, som om den historie aldrig kan viskes ud. Livet sætter sig spor.

Og det gør det jo – også i os.

Også i os på vores kroppe og i vores sjæle er der præget alt muligt. Alt det, som vi har gået igennem i vort liv. Det sidder der som smilerynker og bitre drag om munden. Og det sidder der prentet ind i vor sjæl – barndomsoplevelser af dejlige sommerdage med cykelture til stranden, hvor familien var sammen eller som oplevelser af forladthed og verdens uretfærdighed. Alt er præget ind i os som fossilet der er aflejret i lerjorden og efterhånden forstenet til flint.

Men vi er ikke kun præget af det vi lige går igennem i vores liv. Vi er som det to en halv milliard gamle fossil præget af den livsånd, som Gud blæste i os ved livets begyndelse, så mennesket blev et levende væsen eller hvem ved: – så cellerne begyndte at dele sig og udviklingen til mennesket var sat i gang?

Det uforklarlige – livet sat i gang. Vi ved stadig ikke helt hvordan.

Bibelen kommer med et poetisk bud. At det blev sat i gang som af et ord fra en skabende kraft .

Og hvad der er en endnu vildere påstand, så vildt at det vitterligt er svært at tro – at det ord blev kød og tog bolig i blandt os. Blev et menneske som Peter og de andre havde fulgtes med, rørt ved, grint sammen med og set dø en så forfærdelig død.

Ham Jesus som Peter dengang frejdigt havde erklæret: "Du er Kristus – den levende Guds søn"

Et almindeligt menneske og samtidigt Guds skaberord – altså Guds søn.

Derfor havde han kunnet sige: "Jeg er vejen, sandheden og livet!" Derfor havde han kunnet gøre de ting han kunne – helbrede, prædike med en hidtil uset

overbevisning, selv som 12-årig i templet. Derfor kunne han forudsige sin død og opstandelse, som Peter så tankeløst havde forsøgt at snakke ham fra.

Derfor bragte han bud om essensen af livet – at den er kærlighed og tilgivelse og næstekærlighed og samarbejde – akkurat som de første celler for 2 en halv milliard år siden fandt ud af, at der kun sker udvikling og mirakler, hvis man arbejder sammen. Det er essensen af livet – næstekærlighed, kaldte Jesus det! Ved at arbejde sammen bliver der liv. En encellet organisme – en totalt uafhængig egoist kan ikke skabe undere men når cellerne arbejder sammen og varetager hver sin opgave – jeg er hjerte – jeg er øje – jeg er ben – ja så har man en organisme der arbejder sammen og om en celle skulle dø i denne fælles opgave ja så har den stadigvæk evigt liv i alle de andre cellers liv, for de hænger sammen – og i den kristne forståelse af verden, da arbejder de hen imod det samme mål:

– at vi alle igen må blive et med al den forskellighed, der er vores, at vi må blive et i den ene celle, som satte det hele i gang og gennemstrømmer alt med sit ord – den levende sten Jesus Kristus – Guds kærlighed.

Vi lever og røres og er i den virkelighed.

Det er den tro, vi bygger vor kirke på fra den første begyndelse, nu og i al evighed.

Og at være en levende sten i det bygningsværk – det er vel ikke den værste livsopgave, man kunne forestille sig?

Amen